

תיאטרון עדות - מפגש בין-זרוי בתהlixir חינוכי טיפול

לספר כדי לחיות...

**סיפור הישרדותם ותקומתם של שורדי ניצולי השואה
חברי בית "להיות" - לטיפוח תודעת השואה ולקחיה,
מרכז חינוכי-קהילתית, חולון
בהשתתפות הדור השני**

**והדור השלישי - תלמידי תיכון שש שניתי עתידיים ע"ש מ. אלישיב, חולון
יצרי תיאטרון עדות - עירית ועוזרא דגן, טיפול בדרמה, כתיבה במוי והפקה**

אלט אט דראטן | "בנטאאנט לונט דראטן" | פאל קור | שם נעלם

**עירית חולון, אגד הרווחה והשירותים החברתיים
רשות קהילה וכפנאי, חולון**

**בית "להיות" לטיפוח תודעת השואה ולקחיה
קרן דליה ואלי הורביץ בע"מ עמותת טובנות בחינוך**

תיכון שש שניתי עתידיים ע"ש מ. אלישיב

ועידת התביעות אשלו גזינט - ישראל

משרד הרווחה והשירותים החברתיים - היחידה לניצולי שואה

'המשרד לשוויון חברתי' - מדינת ישראל עמותת תיאטרון עדות - "ספר כדי לחיות"

הפרויקט ה-49

ערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה - 2016 הטקס המרכזי העירוני חולון

"Testimony Theater – To tell in order to live"

thanks to the professional assistance and financial support of:

JDC- Eshel and the Claims Conference

תיאטרון עדות - "ספר כדי לחיות" מפגש בין-דור בתוכנית ארצית

ニצוי שואה, בני הדור השני ותלמידים בתהילן חינוכי טיפולי

בדרך טיפול בהבעה ויצירה אמנותית ודרמה-תרפיה, כתיבה ובימוי

"אות המופת החברתי" - כנס ישראל שודרות לחברת פראנס 2010 "פרס משואה לחינוך" 2013 - המכון הבינלאומי להוראת השואה

רשות קהילה ופנאי, חולון עיריית חולון

אופירה שלוסברג - מנהלת בית "להיות" לטיפוח תודעת השואה ולקחיה, יוזמת ומרכז פרויקט

תיאטרון עדות בחולון

על דבר פרי - יוזם ורכז פרויקט תיאטרון עדות - תיקון שש שנתי עתידיים ע"ש מ. אלישיב

הפרויקט הופק בסעיפים:

קרן דליה ואלי הורביץ בע"מ עמותת תוכנות בחינוך

ניהול מקצועי ותקציבי: 'אשל' - האגודה לתוכנונן ולפיתוח שירותי חברתיים לצקן בישראל ג'יינט-ישראל
בשתיות 'ועידת התביעות'

ניהול פרויקט ארצי: מג' גד - מנהלת תוכניות בכירה ואחריות על תחום ניצולי השואה, אשל - ג'יינט

יצרי התוכניות בימי והפקה: עירית ועזרת דגן

טיפול בדרמה, עירית עדויות וכטיבת המחזאה: עירית דגן

הלחנה, ניהול מוסיקלי ונגינה בפסנתר: עמרית דגן | נגן גיטרה-בס: יואב אור

שירה: על אברג'ל, עמית ברוך | צילומי סטילס: אלכס גד, על דבר פרי, עזרה דגן, גולן ארביב

הגברת ותאורה: לאון קאוננסקי | עיצוב ויצור אובייצרים ותפאורה: אריה ויעקב מובשוביץ

עיצוב תאורה והפעלה: נמרוד דגן | צילום ההצגה: "לטוטס"

המשרד לאזרחים ותיקים - מדינת ישראל **משרד הרווחה והשירותים החברתיים**, מדינת ישראל

העמותה תיאטרון עדות - ספר כדי לחיות

המשרד
לשווין חברתי

משרד הרווחה
והשירותים החברתיים

קרן דליה ואלי
ההורביץ בע"מ

לב חולון
משען
ב響きの愛と想いの想い

עמותת תיאטרון עדות
ספר כדי לחיות"

ועידת התביעות
Claims Conference
Conference on Jewish Material Claims
Against Germany

ג'יינט ישראל אשל
הוועדה הבינלאומית לזכות היהודים

תיאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהlixir חינוכי טיפול

"תיאטרון עדות" הינו פרויקט בין-דורי ייחודי וערבי, בו נוטלים חלק במשותף שורדי Shawah, חברי בית עירייה וזרא דגן, שהקימו את המיזם המבוקר.

במשך חודשים נוספים נפגש החבורה מדי שבוע, השמעה והקשיבת, דמעה וথמכה. במפגשים אלה, שני טענים רגשיות, מוגובן, שפטו הניצולים את סיפורם האישי בפני התלמידים בעידנות וביחד הם ישרו את שייאו של הפROYיקט - צגגה בהם משחקים ייחודי, כאשר התלמידים מגלמים את הניצולים, שיויי בנתת המלחמה אזרחית בני גולם של נעורים.

הפרויקט המרגש, שנולד ביוזמתם של בית "להיות", מהווה נזכר משמעותי בשימור זיכרון השואה וכנהנחו לדורות הבאים ומוגשים, למעשה, את "יעדו של הבית" - לטפח את תודעת השואה ואת רקחיה. החיבור החינוכי והחברתי החשוב בין בני הנגור הצמאים לדעת, לבון הקשיים המעווניים לשוח וספר רום ליצירת קשר אמיתי שנקם בין הצדדים, קשור שיש לשער כי ישמר גם לאחר חום הפרויקט.

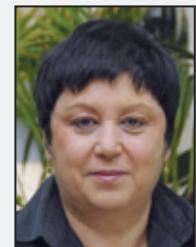

בברכה,
מוסי שילון | ראש העיר

בחלוף השנים נפרדים אנו מבני הדור, אשר זיכרונו השואה הינו זיכרון איש שבורם. אשר על כן, מוטל علينا לשמור את סיפורם של מי שהיו שם וווען איש את הטראגדיה הלאומית הנוראה בתולדות עמו.

פרויקט 'תיאטרון עדות' חיבר בין השורדים, חברינו בית "להיות" בחולון, לבון תלמידי בית ספר 'עתידי', באמצעות אמנות חזותית, אשר הוביל אל מסע גנסי ויסטורי יוצא דופן. תוך כדי הירחות הולכת ומעמיקה, נחשפו הילדים לסיפוריהם המרגשים של הניצולים וזכו להיכנס אל עולם ואל נפשם. שיאה של הפעולות היה כשהילדים הפקו 'גיבורים' במחזה, שהיא לא אחר מאשר תיאטרון החיים של הניצולים עצם.

אני גאה כי בחולון עיר הילדיים השכלנו למצוא דרך ורואה כדי להתמודד עם נושא טעון זה ולהנحال את המורשת לדור הנוכחי.

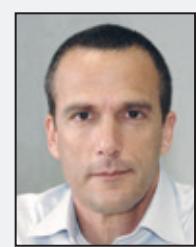
אני מבקשת להודות לכל מי שתרם להצלחתו של התהlixir, לבית "להיות" ולרשת 'קהילה ופנא', לעירית ולעזר דגן, לבית ספר 'עתידי' ולמנהל החינוך וכמונן לתלמידים ולחברי בית "להיות".

ישר כוח לכםם.
בברכה,

חנה הרzman | מנכ"ל עיריית חולון

השואה היא אירע טריאומטי וייחודי שבוצע על ידי - עמים, מנהיגים ובני אדם, ולפיכך הוא חייב להישמר כתרור אזהרה לעולם החומר להתנוגות ולחיבורים מוסרים. זאת, לא רק למدينة ישראל ותושביה, אלא, ובעיקר לבני האדם בעולם כולו.

בתקופה זו, כאשר ניצולי השואה הולכים פוחתים, כובוה עליון לטעוד ככל יכולתו, את מרחב הטיסיפורים והענדיות שעדין ניתן לשמור. זאת, לצד כובוה לטפל בחירותית, פיסית וככללית בניצולים עצם. אחד האמצעים המוצלחים שפותחו בשנים האחרונות הוא – "תיאטרון עדות", המאפשר לדורות המשמש, ללמידה מוקדר וראשון את חיבור לניצולים ולסיפוריהם, הווה שגריר מעלה והמשיכו של זיכרונו השואה, שאנו מחויביםatum להמשיך ולשמר במעלה הדורות הבאים.

תיאטרון גם מאפשר לניצולים להעלות את זיכרונותיהם ומסייע להם רומה האישית, המשפחה והחברתיות. בשם הנהלת ג'ינט ישראל ואשל, אני מודה לכל שותפים בימים הנפלא ומאחל שנצלחה ממשותף להציג עד קבוצות במעלה התהlixir.

ヨשי הימן | מנכ"ל אש"ל-ג'ינט ישראל, האגודה לתוכנן ופיתוח שירותים למען הזקן בישראל

עמותת תיאטרון עדות - "ספר כדי לחיות" הוקמה ע"י עירית ועדרה דגן, על-מנת לקדם, לפתח ולהפיץ פרויקטים חינוכיים-טיפוליים המפגשים ניצולי שואה ובני הדור השני עם צעירים תוך סיפורו השירודום, הצללים ותקומתם. התליר הפkt הצענה, ביזמת בית ליהו"ת בשיתוף פעולות עם "תיכון עתדים", נ展开 לשנה, מהווה לניסיונות קבוצתיים טיפולית לעיבוד טראומת השואה, ולצעירים אמצעי להנחלת השואה והכרה כנסאי לפיד הזיכרן.

במהלך שנים עבדותי בתפקידים השונים זכיתי להכיר את התוכנית ולבוד עירית ועדרה כמנהלת בית ספר, מפקחת וראש מינהל. בכל המפגשים סיימם התהילה על ידי התלמידים ומגביהם כאחד היה "זיכנו באוצר, וכxs לכל החיים".

כער שחרטה על דגללה למדיהশם שמעוות וישמש ברוחם העירוני, אנו מצויים בתוכנית את שני העקרונות: תוכנית המשותחת על מעורבות רגשית חיונית מתן הזדהות ונעדרה בערךן השני.

משמעותה זו צדדיות האפסרת למידה מתוך הכרת השונה.

אני מודה לגב' אופירה שלוסברג, מנהלת בית ליהו"ת, לגב' ורדה לוי, מנכ"לית רשות קהילה ופנא, לגב' אריס צור, מנהלת אגף הרוחה והשירותים החברתיים, לגב' מג' גד, מנהלת תוכניות בכירה, תחום ניצולי השואה, ולאשל-גינט, לגב' בר חן, מנהלת תיכון עתדים" ולגב' יעל דבר פרי, על ההובלה ולעירית ועדרה על הובלת התוכנית המשותחת בהתמדה,

ישר כוח!

ברכה

ד"ר טליה פרידמן | סמנכ"לית וראש מינהל החינוך

70 שנה עברו מיום מלחמת העולם השנייה ומספר ניצולי השואה הולך ופוחת. תקופת השואה עברת כחוט בין ימינו ונמחברת בין השהייה בגלות והקמת הבית היהודי בארץ ישראל. אנו נזכור לעד את הנרצחים ואת אלו שנדרדו ולקחו חלק מרכזיכי בנין הארץ, עדותם של הניצולים לא תסואא בכך. "תיאטרון עדות" הינו פרויקט בין דורו מרגש, אשר מהווה נדבך חשוב בשימור זיכרון השואה והעברתו לדורות הבאים.

הפגשים בין בני הנוגר והניצולים ובעודתם המשותפת, מעוררים אומנם זיכרונות כאבים, אולם מחזיקים ומעצימים הן את הניצולים והן את בני הנוגר, בהיותם שותפים בהנחלת המורשת ובשמור הזיכרן. ישר כוח לכל השותפים בפרויקט מיוחד זה ובעיר לבני הנוגר שנרטמו למשימה וגישה מיוחדת זו לניצולי השואה שניתואו לשחר וליחסן.

בכבוד רב,

אבייס צור | עו"ס, מנהלת האגף לשירותים חברתיים חולון

לפני כ-70 שנים הסתיימה שואת יהודי אירופה. הניצולים החיים היום בקרבינו, היו בזמן השואה ילדים או נערים צעירים, והם האחוריים שעוד ינתן לשטעם מיפוי שירות את סיפורי השואה.

תיאטרון "עדות" - הינו פרויקט ייחודי לטעוד זכר השואה באמצעות מפגשי תיאטרון בין הדור הראשון של ניצולים לבין הדור השלישי - בני נוער מabitut הבנים ותיכון. מטרת הפרויקט היא, כאמור, הנחלת השואה לבני הנוגר בצוותה מיוחדת וחוויתית על ידי פיתוחם באמצעות ציורים ואמנותיהם במפגש בין דורו וושפטם לקהיל הרחב. במסורת המפגשים ניצולי השואה ספור לצעירים את סיפור השרודום ותקומתם והתקיימו פעילויות מוקדשות להឱרכות, לגבוש ולהיכרות עם שפת התיאטרון. סיפורו השואה הוא סיפור של העם היהודי לדורותינו. זכות גודלה נפלת בחלוקם של התלמידים להיות חלק מפרויקט זה, להיחשך למפגש גassy עמק וחזק. אין ספק כי חשיבות פרויקט זה נועצת בהעוצמת הקשר של נוגר כו�ם למורשת התרבותית וההיסטוריה של עמנן. המפגשים ותרמו לעיצוב אישיותם ופיתוח החמלה והרגישות של התלמידים. מסע האריך שבערו אפשר להם להකسب לסיפורו השורדים, להתחבר אליום, לתמונן, לעזרו ובכך להנichi את סיפורם של הניצולים, סיפוריהם שזורים באכזריות ובקשייח'ם עם גבורה, תושייה והם כוחות נפש. הערכתם, הוקרתם ותודתי לעירית ועדרה דגן המוביל את התוכנית מזה שנים רבות בעקביות ובתמודדה, לכל הגורמים שתמכנו, מימנו וסייעו להקמת פרויקט זה, לבית ליהו"ת לטעוד זיכרון השואה, לשורדים, לתיכון עתדים ולתלמידים.

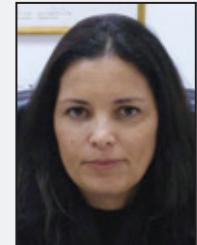
ברכה,

חגית נודין | מפקחת כללת, משרד החינוך

טייאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהיליך חינוכי טיפול

יכולת ההקשבה היא בין המאפיינים המאתגרים ביותר לאדם. לעיתים נידמה כי מדובר ביכולת מולדת המציה בכל אחת ואחד מתנו, אך האמת היא שההקשבה היא מיומנות מורכבת, הדורשת אימון ורב, והוא מנוגדת לאינטינקט האנושי. הבחירה של תלמידים שלנו מפגשים עם ניצולי שואה, ולממוד בעדרותם על אודוטחוותיהם האישיות של הניצולים, הינה בחירה אמיצה וערפית. היא מזמנת לתלמידים אפשרות להשבית את אישיותם כבני אונס המודעים לשובב אוטום בעבר והווה, ולפתח את יכולת ההקשבה והאמפתיה שלהם. כל זאת, לצד הרחבות הדעת וביטוס מיומנויות בין-אישיות, אני מבינה כי מפגשים אלו תורמים גם לניצולי השואה, ומזהםים להם מפגש בלתי אמצעי מרתע עם בני הנוצע, המפיע בהם את התקווה כי העתיד הכספי לחברת ישראלית נתן ידיים אחרות ומוסריות.

אני מבקשת לבאר את כל העשויים במלאכה; את עירית וצדרא דגן, הוגי התיאטרון ומובייליה, את רשות הקהילה ופנאי והמנכ'לית וזרה לוי, שנמננו את גרכם לפוייקט, את בית "להיות" ואופירה שלסוברג שיזמו את הפרויקט כאן בחולון וניצולי השואה חברי בית "להיות", על ההזדמנויות שננתמן לנו לפתח פתח לטעמכם, את בר חן, מנחת בית-הספר עתידיים, ואת יעל דבר פרי, רכזת החינוך החברתי, על בחירתם להצטרף ליוזמה המבורךת ואת תלמידי שכבה ט' שלקו חלק ביוזמה. אין לי ספק כי תישאו בלביכם את החווית שחוויות במהלך הפעילות לאורך שנים רבות.

ברכה,

ד"ר אסנטה ספורטה | מנהלת האגף לחינוך על-יסודי, מנהל החינוך, עיריית חולון

זכות גדולה נפלה בחלקם של תלמידינו היהות חלק מפרויקט "טייאטרון עדות". סיורים, השרודותם ותקומתם הפכו לשנה האחורה להקל בטלית נפרד מה התלמידים. בית ספרנו אנחנו שמים דגש מיוחד על החינוך הערבי, שמשקלו בעינינו וברשותם לא פחות מהתלמידים אחרים. רגשות, סקרנות, חמל והומן אונשי רבים התקיימו מפגשים אלה, שהיוו למידה משמעותית לאישיותם של התלמידים, ולא דרך ספרי ההיסטוריה.

קשר ייחודי נוצר בין קבוצת התלמידים לבין המבוגרים השורדים ובני הדור השני. תלמידינו, שותפים להטהיליך, עוברים יחד איתם, מסע רגש, מרכיב וכואב. אני גאה מאוד בתלמידינו הבוגרים והרגשיים שכחוו להשתתף בפעולות הקשה והممושכת, אך חשובות זו. הם הצליחו, מבליל היומות שחנקים, להציג את שמענו ואת החווית החזקות, בזכות הדודות גדולות וקשר עמוק שנוצר עם המבוגרים.

תודה לשורדים, העבודה במסגרת "טייאטרון עדות" מרכיבת, מכאייה ומחיבת אותנו לפתח את תיבת הזיכרונות המודבקים ולהלוך אותנו עם בני הנוצע, שבתיחילת הדרך, היו להם זרים גמורים. תודה ייחודה עירית וצדרא דגן שהגנו את הפרויקט ומימשו אותו בברושים ובמקצועיות רבה, ול貌יפה שלסוברג, מנחת בית "להיות", שהיתה הרוח המאוחרת היוזמה בקשר יומיומי עם קהילת בית הספר. לימים תובנות בחינוך וкорן הורבץ על תמייניהם תכנית. לשrown צ'בטוטו ולילע פרי המורה לאזרחות ורכזת החינוך החברתי, על לוי צמוד של התלמידים. למיניהן החינוך בעירית חולון על התמיינכה, ולאגף הרוחה בחולון על שיתוף הפעולה.

המורה המהנכן חיים אהרון קפלן כתוב ביכוון שניהל בגטו בראשה "במי מצוקתנו אלה אנחנו חיים חי' אונס". הכל אסור לנו והכל אנחנו עושים". בדברים האלה היטיב קפלן לברא את המאבק לשמריה על זה האדם במצוויות הבלתי אפשריות שנקלעו אליו היהודים. המשטר הנאצי רצה לחסל את הערכיהם והתרבותם היהודית. והנה הימים, בפעולות תיאטרון זו, אנו ממסיכים לשמר את רוח האדם החופשית, ולהנציח ולתעד את ذכר הטרגדייה למען הדורות הבאים בבחינת עדות אחרונה. לעמלה משבעים שנה לאחר השואה, אנו שואבים השראה מטעצומות הנפש של מי שחי בעולם שבו התמותתו המוסר והערכים וכלו לו.

פעילות מברוכת זו יקרה לנו, מרגשת את כולנו, ולכך נמשך להקשיע בה ונתמיד גם בהמשך,

בר חן | מנהלת תיקון עתידיים שש שניתי ע"ש מ. אלישיב

השירים והמנגינות בהצגה

"המעון", "פרידה" – לאה גולדברג

"צעצועים" – אברהם סוצקיבר, מידיש – בני מר

מוסיקה – עמרי דגן

פרויקט חולון הינו הפ羅יקט ה-49 של תיאטרון עדות התודעתי לשניה המיחודה והחשובה הוא בפרויקט התשייע שהתקיים בחדרה ובו השתתפה אמי, אריה מובשוביץ. רבות, אם כי לא עולם לא מספיק, דובר על חשיבותו של תיאטרון עדות, עברו ניצולי השואה, בהיותם כל לחשיפתו וibusdon של סיפורים האישית לענן לא ישבח. זהה תahrain טיפולי וחברתי בעל ערך עליון. יתרה מכך, עליינו לשים לב ולהעיר את האפקט החינוכי ואת תרומתו האידידית של הפ羅יקט לחברה הישראלית כמו גם לכל נער ונערה המשתתפים בו. וכן בדברי הפעם ברצוני להעלות על נס ולהאייר באור גדול ודוקא את העיריות והמשמעותים בפרויקט.

בעין זה בבני הנוגע ואולי רק הם מנהלים קשרים ביןישים דבר "אתרים" "רשנות חברתיות" "בלוגים" "טוויטרים" וכו' ואשר המילה "ニיצולים" מתארת אצלם ניצולי תכניות הריאליות, מתמסרת לה קבוצת בני נוער להקשיב באופןAMI, לגענת, לLEFT, לחבק ולתמוך בקבוצת אנשים זקנים, ניצולי שואה, המכונסים בעקב גודל סבי נושא טען וכבד, ומפסיקים להם לפרק את המשא, נמצאים איתם לאור תahrain טיפולי מרכיב ובסיום התהילין אף מספרים את סיפוריהם על הבמה. אשרינו שנתרכרכנו בבני נוער כאלה ותודות לכל השותפים בפרויקט תיאטרון עדות עירית ועזרת דג והותמכים היקרים.

ישראל מובשוביץ | י"ר עמותת "תיאטרון עדות לספר כדי לחיות"

פרויקט תיאטרון עדות בהשתתפות תלמידי בית"ס תיכון עתידיים וניצולי שואה, חברי בית "להיות", רשות קהילה פנאי, נערכ במסגרת תכנית בין דורות בתמיכת קרן דליה ואלי הורבץ ועמותות תובנות בחינוך. אנו רואות בפרויקט יוזמה בעלת חשיבות רבה להנצחת זיכרון השואה לדורות הבאים ווגאות להיות שותפות לך.

קרן דליה ואלי הורבץ נוסדה כדי להמשיך את חזונו החברתי של אלי הורבץ (א'). הקרן בחרה לעסוק באירועה החוויגים. גל שלishi, בריאות, חינוך ואמונות בתחום הגיל השלישי אחד הנושאים אותם מעודדת הקרן היא תכניות בין דורות, במטרה לקבר בין הדורות, לשמר מורשת ולנסות לצמצם את הבדידות.

עמותת תובנות בחינוך קמה במטרה לסייע למנהלי בית ספר לחולל מהפכנים וחברתי. העמותה מסייעת למנהליהם לפתח תפיסה של מנוגים יזמים חברתיים, הפועלים ליצירת מענה כולל לצרכי התלמידים ולהפיכת בית הספר לעוגן המרכז בח' התלמידים והקהילה. זאת תוך הקמת ועד פועלה, צירית שיתופי פעולה ורבים וגיאוס מתנדבים. בי"ס עתידיים בחולון בו פועלת העמותה בשנים האחרונות הולחן והופך לעוגן משמעותי ולמרכז קהילתי בולט. אנו מרכזות את בית הספר, בניהולה של בר חן, על היוזמה החשובה. פעילות של תייעוד מורשת שורדי השואה, תוך כדי עשיית אומנות התיאטרון והחברות אישית בין הדורות, חשיבות מאין כמות. תיאטרון משוחך של שלושה דורות מעודד גם ערכים

חוודה לבית "להיות", לפיווח יוזמת השואה ולקיה שפועל בשיתוף מלא עם התיכון, וכל המעורבים בפרויקט המבורך.

בברכה,

**קרן טל
מנכ"לית עמותת תובנות בחינוך**

**ד"ר אסתר זילקינסקי
קרן דליה ואלי הורבץ**

תיאטרון עדות - מודה לך...

גב' רודה לוי – מנכ"לית רשות קהילה פנאי, חולון

ד"ר טליה פרידמן – סמנכ"ל וראש מינהל החינוך, עיריית חולון

גב' איריס צור – מנהלת אגף הרוחה והשירותים החברתיים

גב' בר חן – מנהלת תיכון שש-שנתי "עתידיים" ע"ש מ. אלישיב

גב' תמי מרוז – מפקחת ארצית, תחום ניצולי שואה, משרד הרווחה והשירותים החברתיים

תיאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהlixir חינוכי טיפול

בית "להיות" - לטיפוח תודעת השואה ולקחיה, רשות קהילה ופנאי, חולון

בבית "להיות" פועלת זו השנה ה-18 מקהילת "צעירים לנצח" בהנהלת אלה אלישר, לחבריה הם ניצולי ושורדי שואה, בני הדור ה-2 וה-3. בית "להיות", שיר לרשת קהילה ופנאי, הוקם לפני כ-2 עשורים ע"י מוטי ששון, ראש העיר ומנכ"ל העירייה חנה הרצמן. הנהלת אופירה שלושברג.

תיאטרון עדות – פרויקט תהlixir, בו השתתפו ניצולי השואה, הדור השני חברי בית "להיות" ותלמידי כיתות שביב ט' מתיכון שש שני, המתכתב עם חזון תיכון עתידיים לטיפוח מציאות ומערכות מטרתו, לטפח בוגר עצמאי, אכפתן, ערבי, התורם לקהילה ולמדינה. התלמידים והניצולים, עברו יחד, תוך שילוב העמדת הצגה על כל רבדה, התהlixir חינוכי – רגשי מחבר ומשתף בו באו לידי ביטוי יכולות התמדדה, הקשבה, הכליה לזרות ואחריות של התלמידים.

מרכז חינוכי-קהילתי של ניצולי ושורדי השואה להנחלת זיכרון השואה בו מתקיים שילוב בין דורי – חברי השואה מפגשי עדות, ושורדי השואה עם קבוצות ונוער במסגרת פעילות חינוכיות, בדגש על ניכון לערכיהם, סובלנות ובורוח "מגילת החיים" שהחברו הניצולים והשורדים, חברו בית "להיות".

שורדי וnicosי השואה מקיימים עם בני הנוער מפגשי עדות, מעגלי שיח, הכנה למסעות לזכרון השואה בפלוי, מעורבות חברתיות, תיעוד והנצחה. אחר הצהרים, מתכנים ניצולים למפגשי לימוד, העשרה ופעילות מגוונות. ניצולי ושורדי השואה רואים בכית "להיות" מקום ח' – חינוכי-תרבותי שבו מתאפשר להם לתרום ולשתף את בני הנוער והמבוגרים כאחד בטראומה הנפשית שנותרה חייה בקרים ולהעביר את לפיד תודעת והנחלת השואה – ארוע טראומתי לו אחראים אנשים. מנהיגים ועמים – מהזיכרון האשי לקולקטיבי.

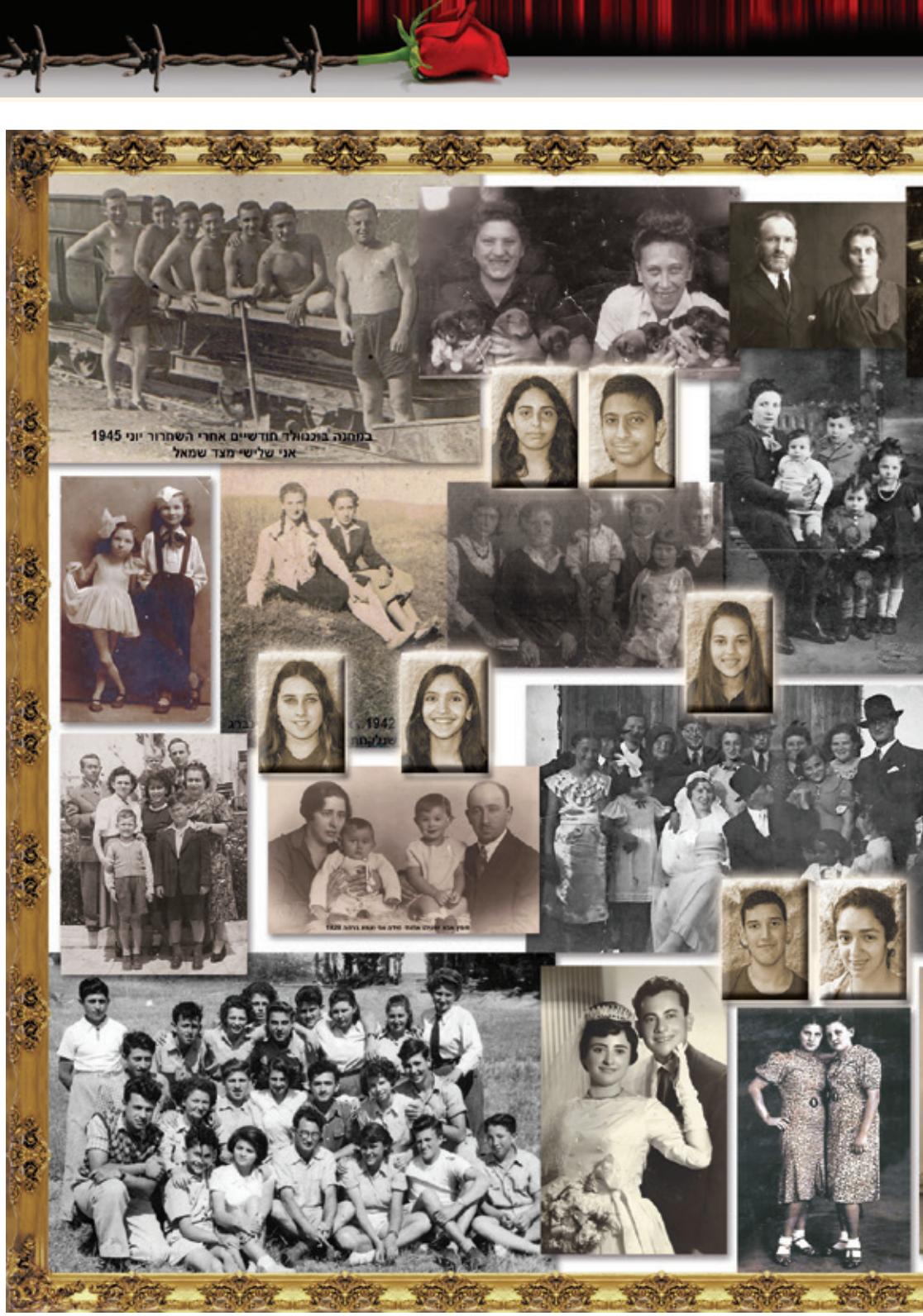
בבית "להיות" מאמינים כי לפיד הזיכרון חייב להישמר כתרור אזהרה של העולם התרבותי לבניית עולם מוסרי וערci שבנו נשמרין יסודות הצדק, הבחירה וכבוד האדם. תיאטרון עדות הוא מפה פרויקטים המהווים את לפיד הזיכרון האשי והקולקטיבי.

ספר כדי לחיות...

תיאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהיליך חינוכי טיפול

במננה בוגנזה. תושבים אוחזים בחתורו יוני 1945
אני שליש מימין משמאל

ג'וליה אלמוג - וטור'

נולדה במרץ 1940 בטרייפולי בלבוב, להוריה האב סומני-ניסים והאם ליה-מלו לבית ג'יאן, בשנת 1941 עם כנישת הגרמנים לטרייפולי נלקח האב למחלנה-כפייה. האם עברה עם ג'יאלה בת השגה במקומות מסתור טרייפולי ובאזוריה אצל קרוביו משפחה רוחקים ממשך כשנתים. שם נולד האח אברהם. ב- 1943 חזרו לטרייפולי ואז שב גם האב ניסים מהמחנה.

ב- 1949 עלו לארץ אבניה "עצמאות" והועברו למחלנה העולים בארכ יעקב. שם למדה ביסודה. לאחר שנה של מגורים באוהל הועברו לבלק למשך 6 שנים. כאן נולדו האחים: אליל, דינה (דיל), רותי, בני, מוטי יהודה (ז'ל).

ב- 1955 עברה המשפחה לרשותן לצוין, ג'וליה כובגרת, עזרה גם בהוראה. למדה תפירה. ב- 1962 נישאה. ב- 1988 סיימה את מכללת בבי"ס "אביבור" בתל אביב לו למדה עיזוב-אופנה. סיימה השלהת השכללה למוגרים ב"תלהה". ג'וליה 3 בנים: אמנון, עופר ושלומי, 10 נכדים ו- 3 נינים.

נפתלי אריאן

נולד ב- 5 בפברואר 1928 בעיר קורקובו שבפולין. להורי ישעיהו וברטונה. לו שתי אחיות סידה והנינה. בפרוץ המלחמה היה בן 11 וחצי בלבד. בhortו ג'יל 14 וחצי, נשלה למחנה הCAF "ויל-1" בפלשוב. כל משפחתו נשלה למחנה ההשמדה "בלצ'ץ". לאחר שנה וחצי הועבר למחנה "אושוויץ-בירקנאו", ולאחר מכן למחנה "גלאיביך" שבגרמניה. בעצת המכוחו פינאך-פרבוראך. היעד למחנה "בוכנוולד" עד לשחררו ב- 11 אפריל, חזר לקרווקוב לתקווה למצוא משוחה משפחתו אבל לשואה. עזב את פולין והגיע לאנטוורפן שבבלגיה לאחות אם. בדרך ישב בבית הסוהר בפלון, עבר גבולות בארגז עץ ממוסמר. לאחר שנתיים וחצי בבלגיה גויס לנחל"ל (גיוס חוץ לארץ).

ב- 10 בינואר 1949 הפליג אוניה "גנבה" לחיפה. עבד בחברת יעור מ- 40 שנה עד לפנסיה והמשיך לעבוד עוד 10 שנים עד לניטוח לב פתו עם הרבה סיבוכים. חיים מושך לעבוד ב/categories כתחביב, וביעיר, מלוחה בת-ספר וחידות צבאיות במסעות לפולין כאיש עדאה, מלוחה גם מפגשים עם קבוצות שייצאות לפולין ללא איש עדאות. השנה חג את יום הולדתו ה- 88. נפתח לא ציפה שביגע לגיל זה לאחר מה שעבר בחיה. ב- 19 באוגוסט 1953, התחנן עם סיימה ז'ל שנפטרה ב- 2015. נולדו להם 4 ילדים: שלמה-שלומי, ישעיהו, שי וננת, לו 7 נכדים ו- 2 נינים.

ישראל ברק-ברוקר

נולד בינווני 1936, בעיר קינפלונג שבפולניה - בוקובינה. בן יחיד להורי משה ברוקר ופניה לבית ווגנר. בתחילת 1941 גורשו יהודוי בוקובינה מביתם ונשלחו לטרנסיסטריה שבאוקראינה, במסע של שבועיים, על רכבת משא ובהמשך בשירותה רגילה עד לעיר מוראפה. כשה הגיעו ליעד, האב משה, נלקח למחנה כפיה. האם פניה ובנה ישראל מצאו מחסה במבנה רעוע הסדר גג בית מרוחץ עם עד משפחות. למרות המחלות והזיהמה שללטו ללא רחם, הצילו בני המשפחה לשירות. בתום המלחמה ב- 1945 התהרו להם הסוגיים לחזור לביתם.

בأפריל 1951, הפליגו אוניה "טרטסלבניה" מ羅ומניה לחיפה ומשם נשלחו למUPERת הר טוב - בית שמש. בעזרת עליית הנער למד ישראל בקיוב ניצנים. ב- 1954 גויס לצה"ל ושרת 3 שנים כ-מ"מ בסירת חטיבת-גבעת. כל השנים היה מנהל רכש בחברת עמידר. ישראל נישא ב- 1965 לאריאלה לבית ברנדור. להם 3 ילדים: הנית, מירב יניב ו- 9 נכדים.

ברכה גילאי-בק-וינגר

נולדה ב- 1929 בציגולובקה, בחבל קרפטו-רוס בעיר בְּרָהָבּוֹ - ברגסס. להורי יצחק וג'ילה בק. במשפחה היו 10 ילדים וברכה הייתה הצעירה ביותר. בסוף 1938 עם "הסכם מינכן" וחיסול צ'יגולובקה עבר האazor לשלית הונגריה. אימה נפטרה בהיותה בת 7. באוקטובר 1939 הפליג אביה לאראה*. שלושת הילדים הגיעו לבוגר עיר עם אחותם ג'ליה. ב- 1941 החל גירוש יהודים מובל קרפטו-רוס לאוקראינה ורציחותם. שלושת הילדים הגיעו להימלט הודות לדיד גיא ששרת במשטרת אבל. ב- 1942-1943 נתפסו והועברו למחנה ריבור שבדודפשט. ושם הועברו למחלנה בגונגריה. מאוחר יותר, שוחררו מהמחנה ונשלחו חוזה לעיר הולדאם. ב- 1944-1945 עמו כibusה בגונגריה בידי הגרמנים, והועברו לגטו בעיר ברגסס. ב- 15 במאי 1944 הועלו על רכבת משא שלקחה אותם לאושוויץ-בירקנאו. ברכה הופרדה שם מאהיתה ומילדי אותה. הם נשלחו לתאי-הגזים וברכה נשלה למחנה עבודה. בסוף 1944, עם התקדמות החזית הרוסית, הועברה ברכה למחלנה ברגן-בלזן, בגרמניה, שם שוחררה בידי הבריטים ב- 15 באפריל 1945.

תיאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהיליך חינוכי טיפול

ב 1946 עלהה לארץ ולמדה בבית הספר החקלאי מקווה-ישראל. בתום לימודיה עברה לשנת שירות בקבוץ שלוחות ולאחר מכן התגייסה ל-'צה"ל' בו שרתה כבונחן פסיקוטכנית. בתל-אביב הכירה את בצלאל גילאי ובסיום 1950 הת桓תנו. באותה שנה הקימה תיאטרון בובות ופיתחה אותו כ-30 שנה. לברכה ובצלאל שני בנים: ירון ועוזמן. להם 7 נכדים, חלקם כבר נשואים.

אלקנה דרייזין

נולדה ב- 1938 בעיר שטפלין להורי קהת וזגה לבת צץ. אח לשולם התגדרה ממנה כ-3 שנים. ב- 1939 הוברחה המשפחה במסאי עד לגבול אוזבקיסטן וושוכנו במהלך כל המלחמה בקוקלווז'יד טשנט. האב גויס לצבא הסובייטי ונשלח לחזית הרוסית בפינלנד ובגמר המלחמה חזר למשפטה. ב- 1945, עם סיום המלחמה הוחזרו בעזרת הג'ינט לפולין, לעיריה שצ'cin. אחרי כמו חודשים העברו לממחנה רוגן בבלין.

עליהם ארצתה ב- 1949 דרכ' מרטי' שברפרט, באונייה "מנרה", הגיעו לחיפה ועברו לממחנה העולים בארא-עקב עד שהאב מצא עבודה במתקואה-ישראל והמשפחה עברה לחולון. לממד בית ספר שקר וחיכון קוגל. גויס לצבא ב- 1957 לחיל אויר. אלקנה עבד באלא-על לטכנאי וمهندס טיס, הקים את חילקת הדרכה וסוק בביבורת רכס באלא-על. יצא למלאות וגר היהם בדירות מגן במשען - חולון. בשנת 1960 נישאה אלקנה לבת כיתתו אילנה (ז'ל).

נולדו להם 3 ילדים: אמר, דוד וקרן ו- 7 נכדים.

מיןה ליברמן-וולך

נולדה ב- 1937 בפריז, צרפת, להוריה, מהגרים פולנים, ליברמן ווילף פרלה לבית הופר. במשפחה 4 ילדים: מרים, מינה מדין ג'קי' ובאלאנש. ב- 1942 נלקח האב ווילף לממחנה מעבר "דרונס" ומשם נשלח לתאי הגזים באושוויץ. האם פרלה, נאלצה להפריד מילדיה והעבירה אותם לבתי יתומים. שם העבירה הילדים למשפחות שונות, מורות נלקחה לבית תינוקים עם עד 40 ילדים ומשם נשלחה ל"דרונס" ולא חזר משם. נ'ק', נהרגה בהפגזת בפריס. מינה נשלהה למשפחה בדורם מרכז צרפת וושארה שם עד 1947. ב- 1947 נשלחה גם בלאנס לאומה משפחה. בתום המלחמה עבדה האם פרלה עד שנותיהם פרנסטה וועל מנת שתוכל לקחת את בנותיה איליה.

מינה עלהה לישראל ב- 1955, לקריות שומרה. באותה שנה נישאה לשלה ליברמן ועברו לחולון ב- 1962. מינה ושלמה 4 ילדים: חנה, זאב, ינית ועפרה, 13 נכדים ו- 8 נינים.

הדור השני

מת' בר ניב

נולדה ביפו בשנת 1953, לאומי - רוזה פרל לבית נתנזון ולאבי איזיק לבית לופו. אבי איזיק נולד בטרונגניאמצ' שברומניה, בשנת 1922. בזמן המלחמה הוא נלקח לממחנה עבודה בטרונסניטריה, מקום שכינוו "הגיגנים". אבא שרד בזכות היותו חייט. בכל שהוות בממחנה הוא תפיר מדים לצבא הגרמני, ניצל. עלתה ארצתה בעזרת קבוצות של שליחים מהארץ, שהקשו את הצעירים עוד בארץ. הוא הפליג ארצה באופןית מעפליים באופן בלתי לגליל וכשהגיעו לחיפה הוגלו למספריסן, עליה לארץ בשנת 1949.

امي רוזה נתנזון, נולדה בפיירהינהאמץ שבرومניה. היא עברה את שנות המלחמה בפחד גדול. כל בנות המשפחה הסתרו בעליית הגג מפני הנוכחים הגרמנים וחיוין השבשוש. הן הפסיקו ללמידה ולא יכולו לחזור לשגרה. המשפחה עלהה ארצתה בשנת 1950. זמן קצר אחר'כ' הייתה כהירה את אב' ביפו והם נשאו ב- 1951.

אני, מת' בר ניב, בתם היחידה. גורנו ביפו עד היותה בת 10, ומשם עברנו להtaggor בחולון. עם סיום לימודי התיכון ליבורמן ורשות חינוך הילית בעיריה שודרה, למדתי באוניברסיטה "בן-גוריון" שבנגב, מקרואו וספרות. סיימתי תעודת הוראה ומaz למדתי דורות ורבים של תלמידים עד לפרישתי. את מיטב שנותי הקדשתי להוראה ולהלינור, באהבה רבה. ראייתי בacr'יעוד.

נשأت וlidת' שלושה בנים מקסימים: אלעד, רן ותמייר - שהם ממשח'י. לפני כחודשיים נולד נכדנו - אור, לאביה ולרן, שמסכט כלכלנו אושר רב.

רחל לוי (לבית קרייבס)

נולדה בנתן 1946, בעיר ברלין, גרמניה, בת יחידה להורי קרייבס יעקב ורבקה לבית יעקובסון מפולין. אמי, ורבקה, היוו השורדים היחידים משפחתה הגדולה, ניצלה כי נמלטה לבירה". גם אביו, יעקב, ואחיו הצער ישראל, היו השורדים היחידים משפחמת הגדולה, הם ניצלו כי נמלטו לבירה". הורי נפגשו בבראה"מ ונישאו שם כבניוואן אזרחים. שניהם הוגלו לסייע וכיר ניצלו שוב, כיוון מקום שהוחם הקודם בבראה"מ נקבע בידי הגורמים! ב- 1945 בתקום מלח"ע חזרו הורי לפולין וכשילו שאש לא נותר משפחתם, המשיכו לנודד והגיעו למוניה עקרום/ פליטים של אורה"א בברלין, שם נולדת אני, ונקרעת עלי שם אם-امي רעל ועל שם אחות אבי רחל. התגוררנו בברלין עד 7 חודשים ובשנת 1947 עברו 2 האחים ומשפחותיהם לאוסלו בנורווגיה שם נקלטו ע"י הממשלה. קשמה מדינת ישראל החולט עלולות הארץ.

לאחר שנתיים בנורווגיה - שני האחים ובני-ביתם נסעו ברכבות עד מרסיי ושם הפליגו לישראל ביוני 1949, באונייה "גלאיה". בארץ הגיעו למבשרת בית-הlid. דודי' ישראל ומשפחתו עברו לגור בחיפה. בגיל 3 חילוי בטיפוס עקב תנאי ההיגיינה הגורעים והחולמת. עקב מחלתי משפחתי העוברת לבית ערבי נטוש בגבעת-עליה ובגיל 6 שנים עברנו לחולון, בתום הלימודים בתקון התגיסטי לצבא. לאחר הטירות הtantebet לש"ת (שירות ללא תשלום) בקיבוץ בית-גוריון, אחורי צחי שבבקיבוץ, חזרתי לשירות סדר בצבא.

בגיל 21 וחצי נשאתי לבן לוי שהגיע ארץنا מחנדלב מלחמת ששת הימים; כעבור 20 שנים התרשםנו. גלוינו לנו 3 בנות - שרותה, בקיבוץ מרום גולן, אופירה בגדה, הידי בגרמניה, מהן יש לי 9 נינים. כיום אני מתגוררת בחוילון, עובדת בטמפון-מערכות מצכירה/מנה"ח/שרותת במחשב. מאד פעליה חברתית ומאד עסוקה. גם למדת בא"פ, מצירף, כתבת.

פרידה מזור-קריטי

נולדה באפריל 1949 בישראל. אני בתם הבכורה של אהרון ורינה קרייטי. אמי, רינה לבית לוי נולדה בפולין בעיר סוסנובי 1923. היא הייתה בת 16 עם פרוץ המלחמה. הוריה פרידה ויצחק לוי ואחותה מניה, לושא והשע, הגיעו בニアור 1940 לקבשו הגרמנים שטח הסור בעיר סוסנובי. לאחר מספר חודשים הוקם גטו סוסנובי. אמי נאלצה לבצע עבודות כפיה בקהילה היהודית שבראהשה עד מוניך. בשנת 1942 עם חיסול הגטו, נשלחה המשפחה לאושוויז. שם נלקחו סבי יצחק, סבתה פרידה והושע בן ה- 9 נשלחו למשרפות. אמי, רינה ואחותיה הופרדו ונלקחו למחלנות-כפייה. אמי נלקחה למחלנה הcuppy "גרונברג" ועובדת במפעל "דו"צ'ה" ולו".

בニアור 1945, המחלנה נסגר והחל מסע רגלי מריך במשך 3- 3 שבועות עד למחלנה "גובן". שם הועלו על קרונות בקר והועברו לברגן בלזן, ב- 15 באפריל שוחרר המחלנה ע"י הצבא הבריטי. אמי חלהה בטיפוס והועברה לאירופה מס' 22. אחרי שנה וחצי במחלנה העקורים "בלזן" הפליגה עם קבוצת פליטים לפולשטיינה, נחפסו ע"י הבריטים והועלו לקפרטון. שם הכירה את אביו, אהרון. ב- 1947 עלו יחד לישראל. לאחר כשנתיים, פגשה את אחותיה לושא ומניה. לאמי ורינה, 3 ילדים, אני הבכורה - פרידה, כנענית, ואחי יצחק. אני עבדת כמנחת חשבונות בכירה. אם ל- 2 בנות: מירב ואילנית ולי שני נינים.

אדית קרוננברג - שורץ

נולדה בטרנסילבניה - אורה. ב- 1947 אבּי - משה בוקולד והואשם במהלך המלחמה בעבודות כפייה בבאזרג'יק קולגיא. אמי אלינה פרידמן, עברה את המלחמה בהונגריה-בודפשט והועסקה בכוני הריטות. בוגל חוסר מקום לדיר בנטו גרה אליו משפחה נازית שחילקו אותם את מזונם. כשחרורם באחרי המלחמה לאודסה, הכירו בנו לאיימי אילנה ו- 1946 הם יישאו. מרים-קִירָי אחותי נולדה ב- 1957 באודסה. כל השנים היוו מסורבי עליה ורוק ב- 1961 קיבלו אישור ועצמנו את רומניה, עם ציוד של 70 קילו ועם יתרו על האזוחות הרומניות. עליינו לארץ דרך איטליה ומנפוליאוניה תיאודור הרצל לחיפה. ב- 2- למאי 1961 עברנו בית שאן.

סבי - אבּי אים, מנחם פרידמן, ניצול אושוויץ כבר היה בארץ משנת 1951. למדתי בפנימייה כפר חסידים. ב- 1963-1967 עברתי לגור אצל סבי בתל אביב וסימתי את תיכון עירוני ו. ב- 1967 נישיתי לצבי. למדת תעשייה וניהול ובתחום זה עסקתי כל השנים. בנוסס סימתי תואר A.B. במדעי החברה והרווחה באוניברסיטה הפתוחה ולמדתי גם רפואה אלטרנטטיבית. פרשתי בשנת 1999 ומאז מתחנכת ב"בית-הליות" 17 שנה ובאגודה למלחמה בסרטן בחוילון. לנו 3 בנות, אדוה, מאיה ודיקלה ו- 7 נינים.

תיאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהlixir חינוכי טיפול

הילה אהרוןி, Mai Aliaho, רועי איסמאלוּב, אלונה אלעזרוב, עמית ברוך, עדן גבאי, ליטל זוארץ, גל מלס, שיראל סלמן, עידו פינקנוי, מישל פרוקופץ, דיאנה צ'רנichובסקי, שי שבתוב, מיכל שמיר

תיאטרון עדות - דברי התלמידים

לפנינו כשנה, כשחפנו בפנינו לראשונה את פרויקט תיאטרון עדות, לא הבנו למה אנו נכנסים והשיקול העיקרי שלנו להשתתפות היה ללמידה משחק ולהשתתף בהצגה.

כשהגענו לפרויקט ופגננו אנשים מധמים עם מטענים רגשיים כבדים שהיו מוכנים לחושף ולשתף אותנו בחיבם שלהם ואת הדברים הנוראים והכי אינטימיים ומכאיבים שהם עברו בצעירותם ועד היום. אז החלטנו להבין שהעיקר בפרויקט זהה הוא לא ההצגה, אלא התהילן.

כמובן זהה לא קרה כל כך מהר, רקח לנו זמן להכיר אחד את השניה, ולהריגש בטוח ונוח לדבר על הדברים hic אישים. מטענים ששווודי השואה סוחבים אותם לבב ולא היו מוכנים אפילו לספר לילדים. פתאום הכל נפתח, התיעודים, המכתבים, הטיספורים ובעיר הרגשות. ורגשות שללולים לא היו מרגשים אם היו קוראים את סיפורו העדות שלהם בארכונים וספרים. בשבללם, זה מרגיש כמו גלגל הicy קרוב, ממש כמו משפחה, שפתחות אפשר לספר הכל בלי לחושש ממשום דבר. קבלנו וננתנו הרבה חום, אהבה ואונשיות.

מהפרויקט המדהים זהה-Colmo רכשנו תובנות, קיבלנו פרופורציות וערך נוסף לחים שלנו. הזכות הזה להשתתף במסע זהה, לא ניתן לכל אחד, ואני מעריכים ומקורירים תודה על כן,

מאט אלונה, גל, דיאנה, הילה, ליטל, מישל, Mai, מיכל, עמית, עדן, עידו, רועי, שי ושיראל

עורא דן

שחן התיאטרון "הكاميرا" ת"א, במאית ומורה למשחק מסוגנן ופנטומימה. בוגר מגמת התיאטרון בבית ספר "רננים", הסטודיו של נולא צ'לטן פנטומימה בסטודיו של קלוד קיפניס. שיחק בתיאטרון "הבימה" במשך 15 שנה. גילם את דמותו של רבי יעקב מנשה לברטוב. בסרט "רשימת שנידר" של סטיבן שפילברג. חלק ממח Fletcher, 6 נפשות בני משפט פינטו חייתה בפאריס, נרצה באושוויז.

עירית דן

מרפאה בהכעה ויצירה, A.M. בדרמה תרפיה, שחנית, מורה למשחק ובמאית תיאטרון. בוגרת בית הספר למשחק "בית צבי", וספרות עברית באוניברסיטה העברית. שיחקה בתיאטרון "הבימה" ובתיאטרון לילדים ולנוער.

דור שני להורים שרדדו את אושוויז ומחתרת הבריחה" בהונגריה וטורנישלבניה, ושיבדו את כל משפחותיהם יוסף ולוי בשנה האחרונה למלחמה.

תיאטרון עדות - על נושא הלפיד, על חמלת נתינה ותקווה

השואה תשאר לעד כתקופה האפלת ביתור של ההיסטוריה, כאסון הגדול ביותר של האנושות. לעולם לא יוכל לעמוד על טיבו של הרוע המוחלט שהתגלה בשואה. כהמשך לרצון גורנניה הנאצית למקוק את זיכרון העם היהודי, קמים ומתרבבים היום באירופה ובארצאות הברית ארגונים מכחשי השואה. אנו כאן, עושים ככל יכולתנו להנציח ולשמר, כדי שלא ישכח הנורא מכל, וימשך החיבור בין הניצולים-ニצולים לבין הדור חדש-צער, נושא הלפיד.

וכן, מאוחר, אך לא מאוחר מדי, בתיאטרון עדות אנו רואים חזמנת לשמעו מקור ראשון על אנטישמיות והשלפה, על קו, רעב, כאב ופחד, על פרידה פתאומית מהורים ואחים, ועל אובדן, מחסור ובידוד אין סופית. הדור השלישי, כמו ננדיהם של הניצולים, משוחרים מהנטול הכאב, הם שיגידו בעוד שנים: 'פגשנו ניצולים' שואה אמיתיים. נגענו בהם, דיברנו אותם. הנעור הנפל ואחסור זהה יכול לשמעו כאן ישרות מהניצולים סיוף איש: להבין מהו 'הצד הארי' ולבטא מבלי להתבלבל: טראנסנסיטריה. שומעים בפעם הראשונה שמות של מחנות ריכוז, כפייה והשמדה, לומדים להבדיל בין אושוויז, בירקנאו ובוניה מונוביץ, וקוטלים תארכיכים: מתי זה התחיל בפולין, ובאיו שנה בהונגריה וטרנסילבניה. שמות כמו מגלה, יודקובסקי, אקסטנו, שנידר, אנה פרנק, מונחים ומושגים כמו 'ליל הבדולח', 'יודנרט', 'הפרטון הסופי', 'אקציה', 'סקלציה', 'טראנספווט', 'ק'אפו', 'מוולמן', 'גסטאפו', 'ווראמקט' ו'אס. ר'זמפה', 'אפל', 'ニסויים רפואיים', 'מרקחות', 'קרטוריום' ו'צעדות המתות', וכו': בריחה, 'הסתתרות' ו'זהות שאולה'. מילים מצמררות בשפה קשה וכבלתי אפשרית: 'ראש', 'שנל', 'פרפלוכטה- יודה', ומזכירים את משמעותן של המילים: ללכת אל הגדר, והכל מתוך סייפוריהם האישיים של המבוגרים, והכל פונה אל הרגש ובא לידי ביטוי במחזה הכתוב ובצגגה על הבמה.

בערב ההצגה החוויה עצומה ומרגשת. יחד עם הסיפור הכוואב נוצרת גם הרגשה של הזדמנות. הקשר הנרתק וזויקה ההגדית בין המשתפים חזקים ונמשכים גם בסיום ההצגות ואף לאחר סיום התהילה וסיגרתו.

תיאטרון עדות - מפגש בין-דורי בתהlixir חינוכי טיפול

סבב: יונתן ורדי

צילומים מהחזרות

פרויקט תיאטרון עדות - ספר כדי לחיות, מוקדש ל'ז'וקה - שושנה (סופה) לו!

מחברי הוועד המיסיד והו"ר הראשונה של עמותת "תיאטרון עדות".

ל'ז'וקה, ילידת העיר קלוז' שבטרנסילבניה היו תעוזות מזיהיפות, אך ז'וקה בחרה לווור עליהן ולהציגרף למשפחתה. היא יצאה מבית החולים בו הסתרה, הזמין לעצמה כרכרה ו"גנסה" לגטו כמו מלכה. מהගטו הועברו היא ומשפחתה לאושוויץ. שם שרדה בזכות אצילות נפשה, תעוזת הנפש, הכוחות הבלתי נתינימן לתאיור ותפיסה. ז'וקה לא פחדה להביט בעיניו של דר' יוזף מנגלה בכל סלקציה ולא חששה להודאות שהיא "יהודיה אמיתית", היא לא חשבה פעםם לפניה שגנבה ואוכל מהמטבח, לא בשכיב עצמה - אלא בשכיב החלשים והמסכנים ביתר.

"בכל התקופה הזאת קיבלתני יותר סטיריות מכל הנשיקות שקיבלתני בבית הורי, ועוד הייתה בת יחידה. אף פעם לא ביכיתי. בברגן-בלזן, אחריו השחררו בכיתוי. שמעתי יריות של תועחות והבנתי שכעת כבר מותר לבכות. כמו נהר יצאו הדמעות..." ל'ז'וקה היה צורך וזה שמר על שפויות דעתה, "לי אין צורך לנסוע לאושוויץ. לא אדרוך על האדמה המכוללת הזאת. אני עכשווי בארץ שלי, כמה שיריה כאן רע, לא עזוב. בשום מקום לא אהבים אותנו, אנחנו אפילו לא אהבים את עצמנו. הפיצויים שלי זה הנכדים והילדים, הם היכי יקרים לי".

ז'וקה, נפרדה מאיתנו במפגיע בספטמבר 2012, כשפלנינה עוד כל כך הרבה תוכניות להמשך. אנחנו מודים לך - ז'וקה, על הכאב שננתה לנו להיות משפחתך, על שלימדת אותנו מהי אהבה ללא גבולות ונתינה אין סופית, שלימדת אותנו כיצד לחיות וננתה לנו שנים מאושרות לך. אהבים אותך ולא נפסיק לאחוב. את ז'וקה, שלא החסירה אף הצגה של תיאטרון עדות במשך שלוש-עשרה שנה, שלושים וחמשה פרויקטים, בשביילן תמיד אמרת: צפיה בהצגה תיאטרון עדות, היא כמו להידליק נר זיכרון לזכר הוריין.

עכשי, תיאטרון עדות, מדליק נר זיכרון.

משפחת דגן, משפחת תיאטרון עדות.

עמותת תיאטרון עדות - ספר כדי לחיות (ע"ר)

נשיא כבוד: יעקב מובשוביץ | יו"ש ראש: ישראל מובשוביץ | מנכ"ל: נלי יצחקי
עדן מסיד:

חנה מרון ז"ל, חווה קלינגברג ז"ל, אלונה קיאל, מירטה כהן, פנינה רוזנצואיג, מרדכי אלדר, טומי בריער, ארומה בידרמן
יעוץ והדרכה פסיכולוגית: דר' צביה זילגמן - פסיכולוגית קלינית
עדודה מסיד:

דר' יעלית לין | דר' יוני אלקינד | דר' אוריה לוקר | יונה לוקר | דר' זאב הולנדר | אורית מנוס (טא"ל מל') | עופר אופיר

הஸלה אסותת של מבואץ, גאולם, טעלס – נערא דאן
מגב' בית בת-ה'לה'תו"ן – נאטלם, תורה ביה"נ-ל'ה'תו"

